ואמאי ליחזי היידן נפל היידן מת לוקח קא

בת מיד מהלכות מעה"ק הלכה ז: מה ד מיי פ"ט מהלי ביאת מקדש הלי יד: מו ה ו ז מיי

מאי עלייה מעולה שבנכסיו ושמא רבינו נרשום בבית חוניו לא יצא. בבית חוניו לא יצא. דמי כמי שהקריבה בכמה: ואם אמר הרי עלי עולה שאקריבנהו בכית חוניו אפי׳ הכי חייב להקריב במקדש. ואם הקריבו בבית חוניו יצא ידי נדרו: הא מקטל קטליה. דהואיל דחוץ , למקדש שחיט ליה דמי כאילו נוחרה דלאו הקרבה . היא ואמאי יצא ידי נדרו: היא ואמאי יצא ידי נדרו:
אמר רב המנועא לפיכך
יצא דרמי כמאן דאמר
יצא אתחייב כמארי
שלא אתחייב באחריי
והואיל דלא נתחייב באחריי
כי הקריבה בבית חוניו
אינו חייב להביא במקדש
אינו חייב להביא במקדש
אינו חייב אלים חייבר עלים אחריתי אבל חייב עליה משום שחוטי חוץ שהרי . קרא לה שם עולה: נזיר. קיה כוו שם עודה: נזיר. בתמיהא קאמר. כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתכשר ביין וליטמא למתים: אלא ביין וליטמא למתים: אלא אמר רבא לא תימא על מנת שלא אתחייב באחריותה משום דקשיא נזיר אלא להכי יצא דאדם זה דאמר ברית וניו לדורון נתכוין בבית חוניו לדורון נתכוין ומכוין ביוני ביוני ביוני ביי . והכי קאמר אי סגיא כו׳. . כגון שרחוק מארץ ישראל . הוא: ורב המנונא אמר נזיר משום הכי יצא כדקאמר טפי לא מצינא לאיצטעורי טפי לא מציגא לאיצטנורי
וגבי עולה משום הכי יצא
דנעשה כאומר על מנת
שלא אתחייב באחריותה:
והקריבה בארץ ישראל.
בגולין דא"י שלא במקדש
יצא וענולש כרת דמדקאמר ששת בשוגג ולרב נחמן אפי׳ במזיד: כזדמן צא ידי נדרו ש"מ (דנעשה כאומר] ע"מ שלא אתחייב באחריותה דמשום דאין . חייביז באחריותה יצא דלא איתחיים לאיתחיים לאיתחיים לאיתחיים לאיתחיים לאיתחיים לאיתחיים לחוץ הואיל דקרא לה שם רוון הואיל דקרא לה שם זבת. ראי לדרון ולא לשום שקריבה במדבר. שלא ששקריבה במדבר. שלא שנון משכן דומיא דבית שנון והקריב בעבר הירדן בומן משכן דומיא דבית שינון והקריב בעבר הירדן ניונו והקריב בעבר הירדן ניונו והקריב בעבר הירדן ניונו והקריב בעבר הירדן ניונו והקרים בעד הירדן ניונו והירדן ניונ

הראיה שהמוכר מוחזק בבמים הלכך ראיה על הלוקח אבל גבי השבר על התחתונה. מימה דבפ' הנודר מן הירק (מדרים נו.) מסיק

דיחויא הוא אבל קשיא דמסיק יד בעל השטר על העליונה ושתח לחפוקי ס יציע דווקה קחתי: לא ישמשו במקדש בירושלים. נספר הזהיר כתוב כהן שהמיר דתו לא ישא את כפיו ולא יקרא ראשון דכתיב וקדשתו והוא אחליה לקדושתיה ועבדו ליה רבנן מעלה מפני דרכי שלום והאי כיון דאידחי אידחי כדתנן הכהנים ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים ורש"י ש' פירש דכשר וזה לשונו הרי אלו כבעלי מומין כו' מהכא נפקא לן דכהן שהמיר דתו וחזר בתשובה כשר לדוכן שהרי לא מלינו כהן בעל מום שיהא פסול לדוכן אלא אם היה לו מום בידיו כדאמרינו במגילה (דף כד:) מפני שהעם מסתכלין בו ותו הא דקתני לא ישמשו במקדש בירושלים ולהכי אינטריך בירושלים לאשמועינן דבנוב וגבעון היו מותרין לשמש כל שכן בזמן הזה שאין שירות ואין מקדש דודאי כשר לדוכן ולקרות בתורה תחילה ותו אמרינן (תענית דף ס.) אי מה משרת בעל מום לא אף מברך בעל מום לא י) ת"ל לעמוד לשרת לעמידה הקשתיו ולא לדבר אחר עד כאן לשונו: בהן ששחם לעבורת כוכבים קרבנו ריח ניחוח. ולרצ

אמרת שאני לוקח דיד בעל השמר על התחתונה השתא דאתית להכי אפי' תימא עלייה דגריעה יד בעל השמר על התחתונה: מתני׳ "הרי עלי עולה יקריבנה במקדש ואם הקריבה בבית חוניו לא יצא הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש ואם הקריבה בבית חוניו יצא רבי שמעון אומר אין זו עולה הריני נזיר יגלח במקדש ואם גלח בבית חוניו לא יצא הריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש ואם גלח בבית חוניו יצא ר' שמעון אומר אין זה נזיר: גמ' יצא הא מקמל קמלה אמר רב המנונא נעשה יכאומר הרי עלי עולה ע"מ שלא אתחייב באחריותה אמר ליה רבא אלא מעתה סיפא דקתני הריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש ואם גילח בבית חוניו יצא הכי נמי דנעשה כאומר הריני נזיר על מנת שלא אתחייב באחריות קרבנותיו נזיר כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתכשר אלא אמר רבא אדם זה לדורון . נתכוין אמר אי סגיא בבית חוניו מרחנא מפי לא מצינא לאיצמעורי נזיר נמי האי גברא לצעורי נפשיה קא מיכוין אמר אי סגיא בבית חוניו מרחנא מפי לא מצינא לאיצמעורי ורב המנונא אמר לך נזיר כדקאמרת עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה קאמר ואף רבי יוחנן סבר לה להא דרב המנונא דאמר רבה

בר בר חנה אמר רבי יוחגן הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו והקריבה בארץ ישראל יצא יוענוש כרת תניא נמי הכי הרי עלי עולה שאקריבנה במדבר והקריבה בעבר הירדן יצא וענוש כרת: מתני' יהכהנים יששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים יואין צריך לומר לדבר אחר שנאמר יאך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח ה' בירושלים כי אם אכלו מצות י (בקרב) אחיהם הרי אלו כבעלי מומין חולקין ואוכלין ולא מקריבין: גמ' אמר רב יהודה כהן יששחט לעבודת כוכבים קרבנו ריח ניחוח אמר רב יצחק בר אבדימי מאי קראה 2יען אשר ישרתו אותם לפני גילוליהם והיו לבית ישראל למכשול עון על כן נשאתי ידי עליהם נאום ה' אלהים ונשאו עונם וכתיב בתריה ולא יגשו אלי לכהן לי אי עבד שירות אין שחימה לאו שירות הוא: איתמר שנג בזריקה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח רב ששת אמר יאין קרבנו ריח ניחוח אמר רב ששת מנא אמינא לה דכתיב והיו לבית ישראל למכשול עון ס[מאי] לאו או מכשול או עון ומכשול שוגג ועון מזיד ורב נחמן מכשול דעון: אמר רב נחמן מנא אמינא לה °דתניא זוכפר הכהן על הנפש השונגת בחמאה בשגגה מלמד שכהן מתכפר על ידי עצמו במאי אילימא בשחימה מאי איריא שונג אפילו מזיד נמי אלא לאו בזריקה ורב ששת אמר לך לעולם בשחימה ובמזיד לא נעשה משרת לעבודת כוכבים ואזדו למעמייהו דאתמר הזיד בשחימה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח דלא עבד שירות רב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח

בעשה ששוגג היה: מאי לאו או מכשול או עון. כלומר או שוגג או מזיד עשו שירות לעבודת כוכבים וכתיב לא יגשו אלי לכהן לי: עון מויד. כדאמרי׳ במסכת יומא (לו:) עונות [ויקרא טו] אלו הזדונות וכן הוא אומר [במדבר טו] הכרת תכרת עונה בה: בחטאה בשגגה. משמע אפי׳ נפש כהן בחטאה בשגגה יכול להקריב קרבנו ולהקריב על עצמו ובההיא פרשתא בעבודת כוכבים מישתעי כדכתיב (במדבר טו) וכי חשגו ולא תעשו וגו׳ זו עבודת כוכבים ששקולה כנגד כל התורה כולה וחורות ת.ן: במאי. פלח לעבודת כוכבים דאילטריך קרא לאכשורי לעבוד במקדש כי שגג:

שלא יכא לידי תקלה: לא קבל עליו חוניו להיות כיצ. ואעיצ שרצה חוניו שיהא אחיו הגדול כיצ נתקנא בו: א"ל לשפעי. דחותיה חכם יותר משפעי: בקשו להורגו שוילול בכהונה: כל המאורע. שאחיו ליכדו כן: כל הרואה אותו. כל מי שהיה פוגע בחוניו כשהיה בורח מראה באצבעו לאותן שהיו רצין אחריו ואמר עליו זהו: יהיה מזכח לה'. דוהו מזבח שבנה חוניו לשיש: ומה זה שברח ממנה. דברח מן הגדולה שהיי לא רצה לקבל עליו הכהונה גדולה לפי שהיה אחיו גדול הימנו: כך. דבא לפורענות כל כך דנתקנא בו לאחר שרצה שיהא כ"ג אעכ"ו דאין מורידין אותו לאחר שעלה שלא יבא כמו כן לידי תקלה: הכי גרסינן בתחי" כל האומר

ואמאי ניחוי הי נפיל. אי גדול נפל הפסיד לוקח דהא גדול שצבחים שאקריבנה בבית חוניו. אין שייך כאן תפוס לשון ראשון משמע ואי קטן נפל לית ליה פסידא: בעל השער. כגון האי לוקח ואחרון דהוי באותר עד בית חוניו מלינא שבא בשער מכירה ידו על התחתונה דהוי מוליא מחבירו עליו דאטרח כדאיתא בגמי: "אפירו תיפא עלייה דגריעה יד בעל

הקדש גדול משמע: בותני' שאקריבנה כבית חוניו יקריבנה במקדש. דכיון דאמר הרי עלי עולה איחייב ליה בעולה: אם הקריבה בבית חוניו ילא. מפרש טעמא בגמ': יגלח במקדש. מביא הרבנותיו: גבו' והא מקעל קעלה. דשוחט חוץ הוא ואיהו איחייבה) בעולה מכי אמר הרי עלי עולה: אמר רב המנונא. כיון דאמר על מנת שאקריבנה בבית חוניו הוי כאילו אמר על מנת שאהרגנה ולא איתחייב באחריותה ומשום הכי יצא אבל חייב כרת משום שחוטי חוץ שהרי קרא עליה שם עולה: נזיר לא מלי לאתנויי על מנת שלא אתחייב באחריות דקרבנותיו דכיון דחלה עליו נזירות לא פהעא מיניה עד דמייתי קרבנותיו: לדורון בעלמה קה מיכוין. ולה חל עליה שם עולה: טפי לא מלינא לאילטעורי. ברחוק מארץ ישראל עומד וקרוב לחוניו ואליבא דרבא לא מחייב משום שחוטי חוץ: ואמר ליה רב המנונא מיר הוי ודאי טעמא כדקאמרת דלא חל עליה שם נזירות אבל עולה היינו טעמא נעשה כאומר וכו' ושם עולה עליה וחייב כרת: והקריבה בארץ ישראל. שלא בירושלים ולהכי נקט בא"י דאף על גב דלא קיים נדרו ילא דקביעותא דבית חוניו לאו קביעות הוא יו(אלא היינו טעמא) דהוי כאומר על מנת שאהרגנה ועל מנת שלא אתחייב באחריותה דמה לי קטלה התם מה לי קטלה הכא וענוש כרת משום שחוטי חוץ. אלמא שם עולה חל עלה כדרב המנונא: במדבר. קסבר משום משכן שהיה שם יהא עדיין המדבר קדום: והקריבה בעבר הירדן. בארץ ישראל שלא בירושלים אפי הכי יצא דעל מנת שלא אתחייב באחריות קאמר: בותבר' ואין לריך לומר לדבר אחר. אם שמשו לעבודת כוכבים לא ישמשו עוד בירושלים: הרי אלו כבעלי מומין. שחולקין ואוכלין בקדשים כדאמר באלו מנחות (לעיל עג.) איש חולק ואפי׳ בעל מוס: גבו' כהן ששחע בהמחו לעבודת כוכבים. לפני עבודת כוכבים ושב קרבנו שהוא מקריב במקדש אחרי כן ריח ניחוח הוא: אי עביד שירות. בעבודת כוכבים מיתסר במקדש ושחיטה לא איקרי שירות דהת במקדש כשרה בזר: שנג בוריקה. זרק דם לעבודת כוכבים בשוגג דהשתח עבד ליה שירות חלח

 ל) [עיין מוספות כמובות
 נו. ד"ה הרי זון, ב) ע"ז
 נב; ג) [במוךן, ד) ל"ק,
 ד) אימחייב. ל"ק, ו) ל"ק מ"ז וגרס והוי כאומר, ז) שייך לעיל, ד) גי' ל"ק עליה ועיין שם בהרא"ש ומביו כוונת התוספות ע"פ גירסה לפי גי' ס"י שהיה נרשם סוטה לח: לא נמצא כלל קושיא ולא תירוץ רק במס' תענית משני הא איתהש למיר ע"ש ול"ע.

תורה אור השלם

 אַך לא יַעֻלוּ כּדְהַנֵּי הַבְּמוֹת אָל מִוְבַּח יִיְ בִּירוּשְׁלֶם כִּי אִם אְכְלוּ מצות בתוך אחיהם:

מלכים ב כג ט 2. יען אשר ישרתו אותם לְּפְנֵי גִּלּוּלֵיהֶם וְהָיוּ לְבִית יִשְׁרָאַל לְמִכְשׁוֹל עָוֹן על כַּן נִשְׂאַתִּי יָדִי עֵלֵיהָם נָאם נָשָׂאתִי יָדִי עֵלֵיהָם נָאם

נְשֶׁאתִי יְדִי עֲלִיהָם נְאם אַדֹּנְי אֲלֹהִים נְשְׁאנוּ צְּעוֹם: מוֹקְאָלְ מֹדִי בִּי הַ וְבַּפְּר הַבּּהַן עַל הַבָּפּשׁ הַשְׁנֶגָת בְּחָטָאָה בַשְׁגָנה לְפָנִי יִיְ לְבַפֵּר עלְיו וְנַסְלָח לוֹנִי במדבר טו כח

גליון הש"ם

גמ' דתניא וכפר לעיל עד

מוסף רש"י

בבית חוניו. מפרט בשמעתין חוניו בנו של שמעון הלדיק שברח למלרים מפני אחיו ובנה שם מזבח, איכא למ"ד לשם ופליגי עבודת כוכבים ואיכא מ"ד לשם שמים (ע"ז נב: וכעיי

גמ' ואמאי ליחזי הי נפל הי מת לוקח: שם רש"א אין זו עולה. נ"ב עי תוס' לעיל דף , קג ע״א: שם מתני׳ כי אם . אכלו מצות בתוך אחיהם הרי אלו: שם בגמ׳ אי עבד שירות איז אי לא עבד שירות שירות אין אי לא עבד שירות הוא:
לא ושחיטה לאו שירות הוא:
שם מלמד שהכהן מתכפר:
לעבודת כוכבים: רש"י ד"ה
בעל כו' אבל לגבי הקדש:
ב"א יגלח במקדש ויביא
קרבונחיו: ד"ה וא"ל רב
קרבונחיו: ד"ה וא"ל רב . המנונא נזיר הוי ודאי כדקאמרת דלאו שם נזירות . עליה אבל עולה היינו טעמא: ד"ה במדבר דסבור וכתי׳ בתריה לא יגשו אלי: ד"ה עון כו' הכרת תכרת . הנפש ההיא עונה בה: ד"ה בחטאה כו' אפי' נפש כהז

יצא וכו׳. כדאוקימנא ע״מ

. שלא אתחייב באחריותה:

ואין צורך לומר דבר אחר. דאם שמשו לעבודת

בעבודת כוכבים ככהנים

בעלי מומין דמו דחולקין

י. ואוכלין במתנות כהונה

ובחלק של שאר כהנים אבל

קרבן אחד שמקריב לשום

שמים ע"ג המזבח הוי ריח ניחוח: או מכשול